

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

Dosar nr. 3095/2/2012
(1197/2012)

SENTINȚA PENALĂ nr. 222/F
Ședința publică de la 29 mai 2012
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE - LUCIANA MERA

GREFIER - VIOREL BOERU

MINISTERUL PUBLIC - PARCHETUL DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL BUCUREȘTI a fost reprezentat prin **procuror: ELENA BUCUR.**

Pe rol, pronunțarea asupra plângerii formulată de petiționarul IONIȚOIU CICERONE ARISTOTEL TRAIAN împotriva rezoluțiilor nr. 1304/P/2008 din data de 29.09.2010 și nr. 9971/4335/II-2/2010 din data de 03.12.2010, ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din data de 09 mai 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza dispozițiilor art. 306 C. pr. pen., Curtea a amânat pronunțarea pentru datele de 18 mai 2012, 25 mai 2012 și apoi pentru 29 mai 2012, când, în aceeași componere, a pronunțat următoarea sentință:

CURTEA,

Asupra cauzei penale de față:

Prin sentința penală nr.1368 din 08.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr.10635/1/2010, a fost trimisă către Curtea de Apel București, spre competență soluționare, plângerea formulată de petiționarul **Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian** împotriva ordonanței din 29.09.2010, dată în dosarul nr.1304/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.

Așa cum rezultă din motivarea plângerii, petentul critică soluția pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând desființarea acesteia și trimiterea cauzei la Parchet pentru efectuarea de cercetări temeinice și legale.

Potentul expune pe larg fapte petrecute începând cu 31.07.1945 și până în anul 1986, în legătură cu persecuția la care a fost supus, constând în arestare nelegală, inculpare pe nedrept de săvârșire a mai multor infracțiuni, condamnare nedreaptă și supunerea la un regim de detenție necorespunzător, iar ulterior supravegherea, urmărirea și persecutarea de către organele de securitate, chiar și după ce a părăsit România în anul 1979.

Potentul mai susține că a strâns numeroase probe privind crimele comunismului, pe care le-a și depus la organele de cercetare, așa încât apreciază că instanța nu ar mai trebui să returneze dosarul, ci să-l rețină spre judecare.

Potentul precizează că solicită să fie despăgubit pentru faptele petrecute pe o perioadă de peste 40 ani care i-au marcat întreaga viață, distrugându-l profesional, afectându-i personalitatea și sănătatea datorită condamnării la munci forțate prin care s-a urmărit exterminarea sa și permanenta urmărire în 1945 până în 1987 în țară și străinătate.

Prin notele scrise depuse la dosar, ordonanța este criticată punctual pentru următoarele motive:

- crimele comunismului au un caracter complex, genocidar și antiromănesc;

- după 1990 trebuiau declanșate cercetările de rigoare și rezolvate procesele penale și civile declanșate de victime, ceea ce nu s-a întâmplat datorită inerției juridice și respingerii abuzive a plângerilor, așa încât prescripția a fost întreruptă;

- prescripția trebuia suspendată pe perioada în care cercetarea s-a dovedit imposibilă, nu numai până în 1989, ci și ulterior, datorită paralizării justiției prin pârghii legislative;

- prelungirea nejustificată a anchetelor nu poate fi temei de prescripție;

- eventuala nereușită a pedepsirii vinovaților pentru crimele comise până în 1989 dovedește comiterea infracțiunilor ulterior;

- răspunderile trebuie stabilite ierarhic înainte și după 1989, nefiind greu să se stabilească conducătorii instituțiilor folosite în represiune, fiind nominalizați Ion Iliescu și Petre Roman care nu au fost încă cercetați;

- se impune salvarea celor 49 de volume de importanță istorică;

- prelungirea cercetării până la prescripție este dovadă de complicitate, motiv pentru care se impun precizări în legătură cu mandatul procurorilor, mult mai bine fiind ca instanța să rețină cauza spre judecare pe baza probelor acumulate.

Conform art.278¹ alin.3 C. pr. pen., a fost atașat dosarul nr. 1304/P/2008, precum și lucrarea nr.9971/4335/II/2/2010 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin ordonanța din 29.09.2010 dată în dosarul nr.1304/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, s-a dispus:

- neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunilor de propagandă pentru război, genocid, tratamente neomnoase, distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri, distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale, a tentativei, tănuirii și favorizării la aceste infracțiuni, prev. de art. 356, 357, 358, 359, 360 și 361 C. pen., a căror săvârșire este reclamată până la data de 30 iulie 1969 (punctele 1 2 și 1 5), întrucât răspunderea penală este înlăturată prin intervenția prescripției (conform secțiunii A1a);

- neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunilor de propagandă pentru război, genocid, tratamente neomnoase, distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri, distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale, a tentativei, tănuirii și favorizării la aceste infracțiuni, prev. de art. 356, 357, 358, 359, 360 și 361 C. pen., a căror săvârșire este reclamată în perioada 30 iulie 1969 - 22 decembrie 1989 (punctele 1 2 și 1 5), întrucât nu rezultă elementele constitutive ale acestor infracțiuni (conform secțiunii A1b);

- neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunilor de omor, omor calificat, omor deosebit de grav, ucidere din culpă, determinarea sau înlesnirea sinuciderii, lovire sau alte violențe, vătămare corporală, vătămare corporală gravă, loviri cauzatoare de moarte, lipsire de libertate în mod ilegal, sclavie, supunere la muncă forțată sau obligatorie, violare de domiciliu, amenințare, șantaj, violarea secretului corespondenței, insultă, calomnie, furt, furt calificat, tâlhărie, abuz de încredere, gestiune frauduloasă, înșelăciune, distrugere, distrugere calificată, tulburare de posesie, denunțare calomnioasă, mărturie mincinoasă, încercarea de a determina mărturia mincinoasă, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă, supunere la rele tratamente, represiune nedreaptă și punere în primejdie a unei persoane în neputința de a se îngriji, prev. de art. 174, 175, 176, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 205, 206, 208, 209, 211, 213, 214, 215, 217, 218, 220, 259, 260, 261, 266, 267, 268 și 314 C. pen., a căror săvârșire este reclamată până la 22 decembrie 1989 (punctele 1 2 și 1 5), întrucât răspunderea penală este înlăturată prin intervenția prescripției;

- neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii prev. de art. 361 C. pen., cu privire la sancționarea tentativei, tănuirii și favorizării la infracțiunile contra păcii și omenirii, al complicității la infracțiunile de omor, omor calificat, omor deosebit de grav, ucidere din culpă, determinarea sau înlesnirea sinuciderii, lovire sau alte violențe,

vătămare corporală, vătămare corporală gravă, loviri cauzatoare de moarte, lipsire de libertate în mod ilegal, sclavie, supunere la muncă forțată sau obligatorie, violare de domiciliu, amenințare, șantaj, violarea secretului corespondenței, insultă, calomnie, furt, furt calificat, tâlhărie, abuz de încredere, gestiune frauduloasă, înșelăciune, distrugere, distrugere calificată, tulburare de posesie, denunțare calomnioasă, mărturie mincinoasă, încercarea de a determina mărturia mincinoasă, arestarea nelegală și cercetarea abuzivă, supunere la rele tratamente, represiune nedreaptă și punere în primejdie a unei persoane în neputința de a se îngriji, prev. de art. 26 rap. la art. 174, 26 rap. la art. 175, 26 rap. la art. 176, 26 rap. la art. 178, 26 rap. la art. 179, 26 rap. la art. 180, 26 rap. la art. 181, 26 rap. la art. 182, 26 rap. la art. 183, 26 rap. la art. 189, 26 rap. la art. 190, 26 rap. la art. 191, 26 rap. la art. 192, 26 rap. la art. 193, 26 rap. la art. 194, 26 rap. la art. 195, 26 rap. la art. 205, 26 rap. la art. 206, 26 rap. la art. 208, 26 rap. la art. 209, 26 rap. la art. 211, 26 rap. la art. 213, 26 rap. la art. 214, 26 rap. la art. 215, 26 rap. la art. 217, 26 rap. la art. 218, 26 rap. la art. 220, 26 rap. la art. 259, 26 rap. la art. 260, 26 rap. la art. 261, 26 rap. la art. 266, 26 rap. la art. 267, 26 rap. la art. 268 și 26 rap. la art. 314 C. pen., al infracțiunilor de tăinuire, gestiune frauduloasă, înșelăciune, uzurpare de calități oficiale, sustragere sau distrugere de înscrisuri, abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, nedenumțare a unor infracțiuni, omisiunea sesizării organelor judiciare, favorizarea infractorului, omisiunea de a încunoaștința organele judiciare și reținere sau distrugere de înscrisuri, prev. de art. 221, 214, 215, 240, 242, 246, 262, 263, 264, 265 și 272 C. pen., cu privire la faptele a căror săvârșire a fost reclamată după anul 1989 (punctele I 2 și I 5), întrucât nu rezultă elementele constitutive ale acestor infracțiuni;

- neînceperea urmăririi penale pentru faptele de la punctele I 1,13, 14,19,1 10,1 11,1 14,1 18,1 19,120,121,122,123,124,125,126,127, I 28, I 29, I 30 și I 35, întrucât răspunderea penală este înlăturată prin intervenția prescripției (conform secțiunii A2).

- neînceperea urmăririi penale pentru faptele de la punctele I 6,1 7, I 13 și I 34, întrucât răspunderea penală este înlăturată prin intervenția prescripției;

- neînceperea urmăririi penale pentru fapta de la punctul I 12 întrucât, de asemenea, a intervenit prescripția răspunderii penale;

- neînceperea urmăririi penale în cazul faptelor înfățișate la punctul II, întrucât acestea nu sunt prevăzute de legea penală;

- disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Direcției Naționale Anticorupție, sub aspectul infracțiunii de trafic de influență, prev. de art. 257 C. pen., a cărei săvârșire este sesizată prin plângerile de la punctele I 2 și I 5 (conform secțiunii D1);

- disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, cu privire la fapta înfățișată la punctul I 32 (conform secțiunii D2);

- disjungerea cauzei și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Secției Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru faptele de la punctele I 8 și I 16;

- disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru faptele de la punctele I 15, I 17, I 31 și I 33 (conform secțiunii F).

În motivarea ordonanței s-a arătat că această cauză, intitulată generic „procesul comunismului” s-a format la Secția Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reunirea mai multor plângeri și a unor sesizări din oficiu ale magistraților militari, fiind cartată inițial la nr.35/P/2006.

Au fost înregistrate plângeri prin care era sesizată săvârșirea unor infracțiuni, cât și altele care nu aveau ca obiect fapte prevăzute de legea penală.

Sesizările din oficiu ale magistraților militari și plângerile prin care se reclama săvârșirea unor infracțiuni se referă la următoarele fapte:

I 1 - supunerea deținuților, în perioada 1950-1955, în închisoarea din Sighet, unui regim de exterminare - conform rezoluției procurorului militar șef al Secției Parchetelor

Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din 20.07.2006, fila 41-43, vol. 1 și fila 229 vol. 25;

I 2 a - „Trădarea intereselor României de către guvernul dominat de comuniști, impus de Stalin în martie 1945. Anexarea nedreaptă și prin forță a României la imperiul sovietic, începând din 1945;

b - Instaurarea nelegitimă și prin forță a puterii comuniste prin fraudarea uriașă a alegerilor din 1946;

c - Trădarea de către puterea comunistă din România a intereselor fundamentale ale României prin acceptarea condițiilor nedrepte ale Tratatului de pace de la Paris din 1947;

d - Distrugerea forțată a regimului democratic multipartidic prin lichidarea opoziției politice democratice și înlocuirea democrației cu dictatura partidului unic (1947);

e - Suprimarea forțată a monarhiei (1947);

f - Sovietizarea totală, prin forță, a României (1948);

g - Exterminarea programată a cetățenilor prin acțiunile Securității, precum și alte forme de reprimare (1948-1989);

h - Exterminarea programată a deținuților politici (1945-1989);

i - Exterminarea grupurilor de partizani care reprezentau rezistența anticomunistă în munți (1945-1962);

j - Represiunea împotriva Bisericii. Arestarea sau exterminarea celor care se opuneau comunismului (1948-1989);

k - Arestarea, uciderea, detenția politică sau deportarea țăranilor care opuneau rezistență față de colectivizare (1949-1962);

l - Deportările cu scop de exterminare. Represiunile etnice. Gonirea și „vânzarea” evreilor și germanilor;

m - Represiunea împotriva culturii. Cenzura extremă. Arestarea intelectualilor protestatari (1945-1989);

n - Reprimarea mișcărilor studențești din 1956. Arestarea studenților protestatari;

o - Reprimarea mișcărilor muncitorești din Valea Jiului (1977) și Brașov (1987). Arestarea și deportarea muncitorilor protestatari;

p - Reprimarea oponenților și disidenților în anii '70 și '80. Arestarea și asasinarea celor mai periculoși oponenți;

r - Distrugerea patrimoniului istoric și cultural prin demolările din anii '80. Constrângerea unei părți a populației României de a-și părăsi locuințele;

s - Consecințele criminale ale „politicii demografice” (1966-1989);

t - Obligarea intenționată și nejustificată a imensei majorității a populației României, în special în anii '80, de a trăi în condiții de mizerie extremă;

u - Conceptualizarea mizeriei materiale și morale, precum și a fricii, ca instrumente de menținere a puterii comuniste;

v - Masacrarea cetățenilor în timpul Revoluției anticomuniste din Decembrie 1989;

x - Complicitatea, favorizarea și tănuirea faptelor de mai sus de către conducătorii guvernului, parlamentului, poliției, serviciilor de informații, justiției și presei, după 22 decembrie 1989”.

Toate aceste fapte au fost sesizate prin plângere de către Ioan Roșca și alții, la 31.07.2006 și ulterior;

I 3 - condamnarea lui Jijie Gheorghe pentru săvârșirea unor fapte împotriva regimului comunist, arestarea nelegală și supunerea lui pe parcursul detenției, în perioada decembrie 1948-decembrie 1958, la tratamente neomenoase - a se vedea plângerea acestuia din 29.06.2006;

I 4 - condamnarea lui Caraza Grigore pentru săvârșirea unor fapte împotriva regimului comunist și supunerea lui la tortură pe parcursul detenției, în perioada august 1949 - august 1964 - a se vedea plângerea acestuia din 3.07.2006;

I 5 a - „Dezmembrarea, prin rapt și șantaj, a României, stat independent și suveran, prin răpirea Basarabiei și Bucovinei de Nord, pregătită și acceptată de comuniștii din

România, sub controlul și cu ajutorul unui guvern comunist străin și al armatei sovietice, hotărâtă prin tratatul Ribbentrop-Molotov (1939) și consacrată prin *Tratatul de Pace de la Paris* (1947). Acceptarea altor condiții înrobitoare prevăzute în acest tratat;

b - Trădarea intereselor României de către guvernul impus de Stalin în martie 1945 și de toate guvernele conduse de comuniști, care au urmat. Jefuirea și distrugerea avuției naționale (de stat și particulare) în interesul ocupantului (URSS) și al colaboraționiștilor comuniști;

c - Destructurarea regimului politic democratic din România prin: fraudarea alegerilor din 1946; lichidarea opoziției politice democratice; suprimarea forțată a monarhiei; impunerea regimului totalitar al partidului unic;

d - Lichidarea criminală a clasei politice, burgheziei românești și elitelor diverselor categorii cetățenești: intelectuali, liber profesioniști, meseriași, țărani, etc;

e - Reprimarea și întemnițarea oponenților. Regimul de exterminare aplicat deținuților politici;

f - Exterminarea grupurilor de partizani care luptau pentru apărarea țării în munți;

g - Persecutarea, desființarea și spolierea unor Biserici, arestarea unor preoți și reprimarea credincioșilor;

h - Colectivizarea forțată. Manipularea, intimidarea, hărțuirea, schinguierea, reprimarea, întemnițarea și deportarea țăranilor care au opus rezistență;

i - Deportările represive etnico-politice;

j - Distrugerea valorilor culturale și sughurarea libertății de opinie prin cenzură extremă, reprimarea celor care s-au opus. Distrugerea patrimoniului istoric și cultural;

k - Reprimarea mișcărilor de rezistență: studențești din 1956, muncitorești din Valea Jiului (1977) și Brașov (1987), intelectuale (mișcarea Goma), sindicale (SLOMR). Hărțuirea, arestarea și deportarea protestatarilor;

l - Politica demografică criminală;

m - Regimul nejustificat de mizerie extremă, impus populației României;

n - Generalizarea strategiei de degradare în lanț experimentată la Pitești, victimele fiind compromise prin obligația de a colabora cu sistemul, pentru a supraviețui sau a trăi suportabil;

o - Reprimarea și confiscarea criminală a Revoluției anticomuniste din Decembrie 1989;

p - Complicitatea, favorizarea și tănuirea faptelor de mai sus de către conducătorii guvernului, parlamentului, poliției, serviciilor de informații, justiției și presei, după 22 decembrie 1989.

Aceste fapte au fost sesizate de Ionîțoiu Cicerone și alții, la 4.08.2006 și ulterior.

I 6 - crimele comise la 23 august 1981, de lucrători ai securității, în cursul operațiunii denumite „acțiunea autobuzul” - sesizarea asociației „Supremă recunoștință”, din 27.05.2008;

I 7 - supunerea la tortură a lui Mercaș Neculai, de către lucrători ai securității, în perioada 1975-1983, fapte sesizate de acesta la 8.05.2007;

I 8 - tentativa de răpire și asasinare a lui Ion Bugan de către lucrătorii Securității, în anul 1988, fapte sesizate de acesta, la 19 martie 2007;

I 9 - uciderea lui Vișinoiu Alexe, în arestul Miliției Capitalei, la 1.10.1957, faptă sesizată de fiul acestuia, Vișinoiu Niculae, la 3.05.2007;

I 10 - dispariția în închisorile comuniste, în perioada 1949-1969, a unor preoți romano-catolici, fapte sesizate de Episcopia romano-catolică la 16.05.2007;

I 11 - uciderea mai multor persoane de către militari români, în perioada 1952-1954, în pădurea „Dealul Balaurului”, din comuna Dobreni, județul Neamț, fapte cercetate din oficiu;

I 12 - condamnarea mai multor persoane pentru săvârșirea unor fapte împotriva regimului comunist și supunerea lor, pe parcursul detenției, unui regim de violență, fapte cercetate din oficiu și la sesizarea Federației române a foștilor deținuți politici.

anticomuniști (privind pe Măssion Brândușa Florica, Teodorescu Lydia, Predescu Gheorghe Anastasie Ecaterin, vol. 9, fila 223, Ene Victor);

I 13 - interzicerea activității Bisericii Romane Unite cu Roma/Greco-Catolice, în perioada 1948-1989, fapte sesizate de un grup de enoriași, la 15.09.2006;

I 14 - exterminarea deținuților politici încarcerati în Penitenciarul Sighetu-Marmatiei, în perioada 1950-1955, cercetări care au fost efectuate din oficiu;

I 15 - torturarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofiterul de securitate Enoiu Gheorghe și de către subordonații acestuia, fapte sesizate la 9.08.2007 de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România;

I 16 - recrutarea minorilor de către ofiterii de securitate din județul Sibiu, în perioada 31.03.1989 - 10.12.1989, fapte sesizate de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, la 4.12.2006;

I 17 - abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 -decembrie 1989 în sistemul penitenciar din România - fapte sesizate de Institutul de investigare a crimelor comunismului în România, la 22.05.2007;

I 18 - supunerea la rele tratamente și torturarea deținuților, în perioada 1948-1964, de către conducerea Penitenciarului Aiud, fapte sesizate de Federația română a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, la 18.10.2007;

I 19 - împușcarea a 4 persoane la 9/10.03.1952, în comuna Spermezeu, sat Hălmășău, județul Bistrița-Năsăud, de către militari români, fapte cercetate din oficiu;

I 20 - împușcarea lui Vitan Petru, la 21.11.1952, a lui Gașpar Iosif în anul 1949 și a lui Orșa Iosif în anul 1950, de către militari români, fapte cercetate din oficiu;

I 21 - plângerea lui Pica Nicolae, din 16.09.2009, cu privire la săvârșirea împotriva sa și a părinților săi, de către reprezentanții statului român, a infracțiunilor prev. de art. 357 și 358 C. pen. în conținutul plângerii se arată că în anul 1948 tatăl său a fost arestat abuziv, că în acea perioadă mama lui s-a îmbolnăvit de tuberculoză, virus pe care 1-a contactat și el;

I 22 - plângerea lui Stoica Florea, din 16.11.2009, cu privire la decesul unchiului său, survenit în anul 1946, despre care susține că a fost ucis, înscenându-se un accident de circulație de către conducătorii partidului comunist;

I 23 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 20.02.2007, privind detenția lui Ionescu Vasile în închisoarea din Aiud, în perioada martie 1945 - aprilie 1947;

I 24 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 20.02.2007, privind îngădirea dreptului de a se angaja ca inginer în perioada 1947-1950 a lui Ionescu Vasile;

I 25 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 20.02.2007, cu privire la decesul în închisoarea Aiud a lui Predescu Gheorghe în anul 1960;

I 26 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 20.02.2007, cu privire la săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, împotriva lui Ene Victor, care, în perioada 1942 -1964 a fost deținut în închisorile din Aiud și Periprava pentru comiterea unor infracțiuni de natură politică;

I 27 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 20.02.2007, cu privire la împușcarea lui Gheorghiu Gheorghe Mărășești de către lucrători ai Ministerului de Interne, în anul 1949;

I 28 - plângerea Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști, din 18.10.2007, împotriva tuturor celor care se fac vinovați de săvârșirea infracțiunii de genocid (superiori sau subordonați ai lui Crăciun Gheorghe, comandant al Penitenciarului Aiud în perioada 1958-1964), prin faptele comise împotriva deținuților politici în acest penitenciar;

I 29 - plângerea Uniunii veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război, din 16.07.1996, cu privire la împușcarea de către lucrători ai Ministerului de Interne a lui Bulea Mihai, la 27 februarie 1954;

I 30 - împușcarea de către militari români în anul 1949 a unui număr de 15 persoane, în pădurea „Dealul mărului”, din comuna Poenari, județul Neamț, faptă sesizată de Asociația foștilor deținuți politici;

I 31 - plângerea lui Andrei Ursu, din 21.09.2007 cu privire la săvârșirea de infracțiuni contra păcii și omenirii, comise prin torturarea și uciderea tatălui său, Gheorghe Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice - vol. 23, fila 120. Aceeași sesizare a fost făcută și de către Uniunea veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război;

I 32 - sesizarea Uniunii veteranilor de război și a urmașilor veteranilor de război cu privire la încasarea ilegală a unor comisioane de la veteranii de război, de către Poșta română, după anul 1989;

I 33 - sesizarea unui grup de enoriași ai Bisericii Romane Unite cu Roma/Greco-Catolice, din 15.09.2006, cu privire la uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși ai cultului;

I 34 - sesizarea lui Popa Aurel, din 15.04.2010, cu privire la distrugerea unor bunuri proprietate personală de către reprezentanți ai puterii administrative, în anul 1988;

I 35 - uciderea lui Tira Gheza și a altor trei persoane, în comuna Odoreu, județul Satu-Mare, în noaptea de 16/17 august 1949, de către militari români, faptă sesizată la 11 octombrie 2007, de către rudele celui ucis și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

Plângerile care nu privesc fapte prevăzute de legea penală se referă la următoarele:

II 1 - solicitarea lui Păvălan Constantin de acordare a titlului de deținut politic și plata unor daune morale;

II 2 - cererea lui Buhat Dumitru de rectificarea a vechimii în muncă, de recalculare a pensiei militare și aplicare a dispozițiilor Decretului-Lege nr. 118/1990;

II 3 - solicitarea lui Miroslav Gheorghe de a-i fi recunoscută calitatea de luptător anticomunist;

II 4 - solicitarea lui Anghel Corneliu Gheorghe de „disociere dintre tatăl meu și cele trei persoane fictive” - fila 132, vol. 8. Petentul solicită eliberarea unui înscris din care să rezulte că tatăl său nu este persoana care a suferit condamnări în anii 1942 și 1949;

II 5 - solicitarea lui Bugan Ion pentru a i se asigura condiții în vederea organizării unui congres al veteranilor războiului rece;

II 6 - solicitarea Uniunii veteranilor de război de acordare a unui autoturism și a unor spații pentru desfășurarea activității;

II 7 - memoriul Uniunii veteranilor de război prin care prezintă situația grea a veteranilor de război;

II 8 - memoriul lui Tolea Stelea cu privire la îmbolnăvirea sa în perioada 1957-1967, când a lucrat ca subofițer de transmisiuni;

II 9 - contestația Asociației naționale a veteranilor de război pentru anularea hotărârii adunării generale a Asociației naționale a veteranilor de război privind constituirea Comitetului Director;

II 10 - solicitarea lui Velicu Pepa de acordare a calității de luptător în rezistența anticomunistă;

II 11 - sesizarea lui Hurduc Valentin cu privire la acțiunile grupului „Luneta” prin care solicită aplicarea dispozițiilor O.U.G. 214/1999;

II 12 - sesizarea lui Ionică Alexandru prin care solicită comemorarea eroilor din comuna Ghimpați, județul Giurgiu;

II 13 - memoriul lui Poenaru Șerban prin care solicită eliberarea unui înscris din care să rezulte perioada în care a fost arestat în anul 1948;

II 14 - memoriul lui Răducu Ilie prin care solicită acordarea titlului de luptător în rezistența anticomunistă;

Il 15 - memoriul Andreei Elena Enculesi, intitulat „România -încotro”, care cuprinde descrierea unor acțiuni economice, politice și sociale ale conducătorilor statului român, de la 24 ianuarie 1859 până în prezent;

Il 16 - memoriul Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști prin care solicită restituirea către Petculescu Ștefan și Tudose Floarea a unor bunuri confiscate înainte de 1989 sau contravaloarea lor;

Prin ordonanța din 31.07.2008, Secția Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, invocând participarea la faptele sesizate, pe lângă militari și a unor civili, situație în care, potrivit art. 35 C. pr. pen., competența revine instanțelor civile.

Prin ordonanța din 24.11.2008, Secția de Urmărire Penală și Criminalistică și-a declinat competența, la rândul său, în favoarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, întrucât printre faptele sesizate se regăseau și infracțiuni de competența acesteia - infracțiunile contra siguranței statului.

Prin ordonanța din 20.01.2009, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a dispus, în temeiul art. 228 alin. 1 lit. g și d, neînceperea urmăririi penale față de „persoanele din conducerea aparatului de partid și de stat, al securității și miliției din perioada 1945-1989”, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 155, art. 161-165 C. pen., reținându-se că răspunderea penală a fost înlăturată prin intervenția prescripției, precum și că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de mai sus.

Prin aceeași ordonanță s-a dispus declinarea competenței de soluționare în favoarea Secției de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, sub aspectul mai multor infracțiuni.

Pe baza actelor premergătoare, s-au adoptat următoarele soluții:

A1. Infracțiunile contra păcii și omenirii de la punctele I 2 și I 5, sunt examinate în două intervale de timp: martie 1945 - 30 iulie 1969 și 30 iulie 1969 - 22 decembrie 1989.

Cu privire la infracțiunile contra păcii și omenirii de la punctul I 2 și I 5, a căror săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, se dispune neînceperea urmăririi penale întrucât a intervenit prescripția.

De asemenea, pentru infracțiunile contra păcii și omenirii înfățișate la punctele I 2 și I 5, a căror săvârșire este reclamată ulterior datei de 30 iulie 1969, se dispune tot neînceperea urmăririi penale întrucât nu rezultă elementele constitutive ale infracțiunilor sesizate.

Pentru toate celelalte infracțiuni de la punctele I 2 și I 5 a căror săvârșire este reclamată până la 22 decembrie 1989 se dispune neînceperea urmăririi penale întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

Pentru infracțiunile de la punctele I 2 și I 5 a căror săvârșire este plasată după anul 1989 se dispune neînceperea urmăririi penale întrucât nu rezultă elementele constitutive ale acestora.

A2. Pentru faptele de la punctele I 1, I 3, I 4, I 9, I 10, I 11, I 14, I 18, I 19, I 20, I 21, I 22, I 23, I 24, I 25, I 26, I 27, I 28, I 29, I 30 și I 35 se dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât a intervenit prescripția.

B1. Pentru faptele de la punctele I 6, I 7, I 13 și I 34 se dispune neînceperea urmăririi penale întrucât acestea sunt prescrise.

B2. Pentru același motiv, se dispune neînceperea urmăririi penale și pentru fapta de la punctul I 12.

C. Față de toate faptele înfățișate la punctul II, s-a dispus neînceperea urmăririi penale întrucât acestea nu sunt prevăzute de legea penală.

D. Pentru infracțiunile de trafic de influență de la punctele I 2 și I 5 se dispune disjungerea și declinarea competenței în favoarea Direcției Naționale Anticorupție, iar pentru fapta de la punctul I 32 se dispune disjungerea și declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria sectorului 1.

E. S-a dispus disjungerea și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale pentru faptele de la punctele I 8 și I 16, în favoarea Secției Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

F. În final, s-a dispus disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru faptele de la punctele I 15, I 17, I 31 și I 33.

A1a. În cazul infracțiunilor contra păcii și omenirii de la punctele I 2 și I 5, a căror săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, a intervenit prescripția întrucât în legislația română infracțiunile contra păcii și omenirii au fost introduse după cel de-al doilea război mondial, astfel: „propaganda pentru război” prin Legea nr. 9/1950, „genocidul” prin Decretul nr. 236/1950, „tratamentele neomenești” prin ratificarea Convenției de la Geneva în 14 mai 1954, „distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri” la aceeași dată, „distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale” prin Decretul 605/1958.

În codul penal anterior, aceste infracțiuni au fost introduse prin Decretul 212/1960.

Până la ratificarea de către România, la 30 iulie 1969, prin Decretul 547/1969, a Convenției asupra imprescriptibilității crimelor de război și a crimelor împotriva omenirii - Rezoluția ONU nr. 2391, din 26 noiembrie 1968 - toate infracțiunile, inclusiv infracțiunile contra păcii și omenirii, erau supuse prescripției.

Având în vedere că „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile” - art. 15 alin. 2 din Constituția României, a rezultat că până la 30 iulie 1969 toate infracțiunile care au fost săvârșite, inclusiv cele contra păcii și omenirii, sunt supuse prescripției răspunderii penale.

Această dispoziție constituțională nu permite nicio excepție de la principiul neretroactivității. În literatura juridică de specialitate se subliniază că doar o lege constituțională ar putea dispune cu privire la situații juridice trecute. Ar putea avea caracter retroactiv numai un act normativ de o forță juridică egală Constituției. Un astfel de act normativ, nu există însă.

Aplicarea dispozițiilor art. 121 și următoarele C. pen. cu privire la prescripția pentru toate infracțiunile comise până la 30 iulie 1969 este determinată și de prevederile art. 13 C. pen., potrivit cărora în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.

În cauză, legea mai favorabilă este cea potrivit căreia toate infracțiunile, inclusiv cele contra păcii și omenirii, sunt supuse prescripției.

Pentru toate infracțiunile sesizate, a căror săvârșire este reclamată până la 30 iulie 1969, termenul de prescripție începe să curgă, potrivit art. 128 C. pen., de la data de 22 decembrie 1989, întrucât până la această dată punerea în mișcare a acțiunii penale a fost împiedicată de existența regimului comunist.

Cum termenul de prescripție cel mai mare este de 15 ani și pentru că plângerile de la punctele I 2 și I 5 au fost formulate după împlinirea lui, rezultă că pentru toate infracțiunile sesizate la cele două puncte, inclusiv pentru cele contra păcii și omenirii, comise până la 30 iulie 1969, a intervenit prescripția.

Suspendarea cursului prescripției nu a operat și după 22 decembrie 1989, întrucât ulterior acestei date nu a mai existat nicio împrejurare de natură a împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale, accesul la justiție fiind liber.

În perioada decembrie 1989 - decembrie 2004, cursul prescripției nu a fost întrerupt, întrucât sesizările s-au produs, așa cum am mai arătat, ulterior lunii decembrie a anului 2004.

A1b. Din plângerile înfățișate la punctele I 2 și I 5 nu rezultă elementele constitutive ale unor infracțiuni contra păcii și omenirii comise ulterior datei de 30 iulie 1969.

În aceste plângeri nu sunt arătate, în concret, actele care formează elementul material al laturii obiective a fiecărei infracțiuni contra păcii și omenirii, pe de o parte, iar pe de altă parte, faptele invocate, a căror descriere este făcută la modul general, nu se regăsesc între elementele constitutive ale infracțiunilor contra păcii și omenirii.

Este vorba despre situația prev. de art.10 lit.d din C. pr. pen., întrucât din plângerile precizate nu rezultă elementele constitutive ale infracțiunilor contra păcii și omenirii sesizate. Pentru aceste motive, față de aceste infracțiuni s-a dispus neînceperea urmăririi penale.

Astfel, în cazul infracțiunii de „propagandă pentru război”, nu rezultă existența actelor prin care să se realizeze propaganda, răspândirea de știri tendențioase, etc.

În ceea ce privește infracțiunea de „genocid”, nu rezultă existența unei colectivități sau a unui grup național, etnic, rasial sau religios, față de care să se fi exercitat acțiunile prev. de art. 357 C. pen., în scopul de a distruge în întregime sau în parte colectivitatea sau grupul.

Infracțiunea de „tratamente neomnoase” are ca subiect pasiv civilii sau militarii care au căzut în puterea inamicului, ceea ce în perioada vizată nu a avut loc.

Cât privește infracțiunea de „distrugere a unor obiective și însușire a unor bunuri”, aceasta se săvârșește în timp de război, iar cea de „distrugere, jefuire sau însușirea unor valori culturale” se comite pe teritoriile aflate sub ocupație militară - a se vedea în acest sens op. cit., filele 847 și 853 -, situații care nu se regăsesc în plângerile formulate și nici în realitate.

A1c. Pentru toate celelalte infracțiuni de la punctele 1 2 și 1 5 a căror săvârșire este reclamată până la 22 decembrie 1989, răspunderea penală a fost înlăturată prin prescripție. Termenul maxim al prescripției este de 15 ani, iar acesta s-a împlinit, având în vedere că plângerile au fost formulate după expirarea lui - în anul 2006, în condițiile în care termenul a început să curgă la 22 decembrie 1989.

Considerațiile anterioare cu privire la suspendarea și întreruperea cursului prescripției sunt valabile și în acest caz.

A1d. Faptele înfățișate la punctele 1 2 și 1 5, a căror săvârșire este plasată după anul 1989 nu se regăsesc în elementele constitutive ale infracțiunilor sesizate, deoarece nu rezultă, în concret, săvârșirea vreunei acțiuni de natură a duce la împiedicarea instrumentării penale a faptelor sesizate, așa cum se susține în cele două plângeri. Pentru aceste motive, având în vedere că nu rezultă elementele constitutive ale infracțiunilor sesizate, se va dispune neînceperea urmăririi penale.

De asemenea, s-a dispus neînceperea urmăririi penale și sub aspectul complicității la infracțiunile contra păcii și omenirii a căror săvârșire este reclamată până în anul 1989, întrucât complicitatea poate fi cel mult concomitentă infracțiunii la săvârșirea căreia este acordat ajutorul și nu ulterioară. Ca atare, nu pot fi complicitii unei fapte a cărei săvârșire este reclamată până în anul 1989, cei cărora li se impută fapte comise ulterior acestei date.

A2. Indiferent de încadrarea juridică dată faptelor de la punctele 1 1, 1 3, 1 4, 1 9, 1 10, 1 11, 1 14, 1 18, 1 19, 1 20, 1 21, 1 22, 1 23, 1 24, 1 25, 1 26, 1 27, 1 28, 1 29, 1 30 și 1 35 - genocid, omor, etc., întrucât comiterea acestora este plasată, potrivit actelor de sesizare, înainte de 30 iulie 1969, în toate aceste cauze a intervenit prescripția. Motivele pentru care răspunderea penală, în cazul acestor fapte, este înlăturată prin intervenția prescripției, sunt cele expuse la punctul A1a.

B1. S-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru faptele de la punctele 1 6, 1 7, 1 13 și 1 34, întrucât acestea nu întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni contra păcii și omenirii. Astfel, niciuna din aceste fapte nu se regăsește în elementul material al vreunei infracțiuni de la Titlul XI al Codului penal. Pentru oricare altă infracțiune, termenul maxim al prescripției, de 15 ani, s-a împlinit. Ca și în cazurile precedente, termenul de prescripție a început să curgă la 22 decembrie 1989, iar plângerile au fost făcute ulterior împlinirii termenului de 15 ani.

B2. De asemenea, s-a dispus neînceperea urmăririi penale pentru fapta de la punctul 1 12 întrucât și în acest caz a intervenit prescripția răspunderii penale.

În afară de faptele cercetate la fila 19 din volumul 19, fila 2, 72, 124 și 236 din volumul 20, fila 80 și 132 din volumul 21 și fila 100 din volumul 22, privind pe Bănică Alexandru, Massion Brândușa Florica, Drăghici Ion, Duzeanu Mircea, Soare Constantin,

Corlea Gheorghe și Pop Cornel Gheorghe, restul faptelor de la punctul I 12 privesc evenimente care au avut loc până în anul 1964. Indiferent de încadrarea juridică pe care ar putea să o primească faptele comise până în anul 1964, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale. 27

Faptele privind pe Bănică Alexandru, Măssion Brândușa Florica, Drăghici Ion, Duzineanu Mircea, Soare Constantin, Corlea Gheorghe și Pop Cornel Gheorghe nu întrunesc elementele constitutive ale unei infracțiuni contra păcii și omenirii. Pentru oricare altă infracțiune, termenul maxim al prescripției de 15 ani s-a împlinit, sesizarea având loc la un interval de timp mai mare de 15 ani de la 22 decembrie 1989.

C. Așa cum s-a arătat, pentru toate sesizările de la punctul II se va dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât acestea privesc fapte care nu sunt prevăzute de legea penală, fiind aplicabile dispozițiile art. 10 lit. b din codul de procedură penală.

D1. În cele două plângeri de la punctele I 2 și I 5, se face vorbire și despre comiterea de către conducătorii postdecembriști ai guvernului, parlamentului, poliției, serviciilor de informații și justiției, a infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 C. pen.

Având în vedere că Direcției Naționale Anticorupție îi revine competența de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunea prev. de art. 257 C. pen., în temeiul art. 13 alin.1 lit. b din O.U.G. nr. 43/2002, rap. la art. 5 alin.1 din Legea 78/2000, se dispune disjungerea și declinarea competenței în favoarea Direcției Naționale Anticorupție.

D2. Tot disjungerea se va dispune și în legătură cu plângerea de la punctul I 32 și declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, întrucât privește fapte săvârșite după anul 1989 care nu au legătură cu această cauză în ansamblu.

E. Pentru faptele expuse la punctele I 8 și I 16, competența de efectuare a urmăririi penale revine Secției Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care, chiar de la momentul sesizărilor, s-a considerat competentă să efectueze urmărirea penală.

Cele două sesizări privesc tentativa de răpire a lui Ion Bugan de către lucrători ai securității, în anul 1988 și recrutarea minorilor de către ofițeri de securitate în județul Sibiu, în perioada 31.03.1989 - 10.12.1989, faptă sesizată de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România. După cum se poate observa, sesizările privesc fapte săvârșite de către lucrători ai securității, adică de către militari.

În prezent, lucrătorii Serviciului Român de Informații sunt tot militari, ca atare, competența după calitatea persoanei, se menține în favoarea Secției Parchetelor Militare.

Cu privire la aceste sesizări, nu s-au efectuat cercetări, astfel încât să rezulte participarea unor civili la săvârșirea faptelor, sau pensionarea unora dintre lucrătorii de securitate, care să devină „civili” în sensul legii penale, astfel încât, competența să revină organelor civile de urmărire penală.

Perioada de timp în care este plasată comiterea faptelor - 1988 și 1989, nu permite susținerea că, în mod obligatoriu, lucrătorii de securitate care ar fi putut comite faptele s-au pensionat, întrucât militarilor nu se pensionează obligatoriu după o vechime în muncă de 22 de ani - durata scursă din anul 1988, până în prezent.

Cum, încă de la sesizare, Secția Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a considerat competentă să efectueze urmărirea penală și întrucât aceste sesizări privesc fapte comise numai de către militari, care nu s-a dovedit a fi pensionați, competența de efectuare a urmăririi penale pentru faptele de la punctele I 8 și I 16 revine Secției Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Aceste fapte nu sunt conexe sau indivizibile cu cele de la punctele I 15, I 17, I 31 și I 33, astfel încât se dispune disjungerea și declinarea competenței de efectuare a urmăririi penale în favoarea Secției Parchetelor Militare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

F. Pentru faptele de la punctele I 15, I 17, I 31 și I 33, se dispune disjungerea și continuarea urmăririi penale de către Secția de Urmărire Penală și Criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La dosarul cauzei se mai află și memoriile unor persoane - de exemplu Ionițoiu Cicerone Aristotel, Jijie Gheorghe, Caraza Grigore - care susțin că au fost condamnați pentru săvârșirea unor infracțiuni împotriva regimului comunist și care solicită desființarea hotărârilor de condamnare.

Soluționarea acestor memorii nu este de competența Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ea revenind, potrivit dispozițiilor care reglementează căile extraordinare de atac, instanțelor care au judecat cauza în fond.

Tot instanțelor care au judecat fondul le revine competența de soluționare a memoriului Federației române a foștilor deținuți politici luptători anticomuniști de „reinstrumentare” a dosarelor privind reeducarea în închisorile comuniste.

În fine, Secția de Urmărire Penală și Criminalistică nu poate efectua urmărirea penală în cauze în care s-au adoptat soluții de netrimite în judecată (memoriul lui Ene Nicanor George cu privire la profanarea unor morminte ale veteranilor de război; memoriul lui Paraschiv Vasile cu privire la dosarul nr. 924/P/2008 al Secției de urmărire penală și criminalistică, dosar în care s-a adoptat soluția de neîncredere a urmăririi penale; memoriul lui Tolea Stelea prin care acesta se plânge împotriva unei soluții de netrimite în judecată adoptată în urma unei sesizări penale pe care a formulat-o la Parchetul de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București). Soluționarea acestor memorii se face potrivit dispozițiilor art. 278¹ C. pr. pen.

La dosarul cauzei, pe lângă sesizările de la punctele I 2 lit. v și I 5 lit. o, se mai află și memoriul lui Ungureanu Stelian, toate privind evenimentele din Decembrie 1989, acestea făcând însă obiectul unui alt dosar penal al Secției de Urmărire Penală și Criminalistică.

Împotriva acestei soluții a formulat plângere la procurorul ierarhic numitul Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian, iar prin rezoluția din 3.12.2010 dată în dosarul nr.9971/4335/II/2/2010 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică, plângerea a fost respinsă ca nefondată.

Ulterior petentul a formulat plângere în temeiul art.278¹ C. pr. pen. la instanța de judecată, ce face obiectul cauzei de față.

Examinând cauza, Curtea apreciază că plângerea este nefondată, pentru următoarele considerente:

Indiferent de adevărul istoric, în cauza de față instanța penală trebuie să analizeze cu strictețe doar îndeplinirea condițiilor legale referitoare la răspunderea penală, prin raportare la faptele evidențiate de către petent și la actele premergătoare.

Așa cum rezultă din motivarea ordonanței atacate, soluția pronunțată de procuror privește mai multe plângeri, denunțuri și sesizări din oficiu, așa încât în conformitate cu dispozițiile art.278¹ alin.1 C. pr. pen., examenul de legalitate și temeinicie al ordonanței date de procuror trebuie limitat doar la soluțiile care vizează aspectele reclamate de către petent.

Aceasta întrucât potrivit art.278¹ alin.1 C. pr. pen., soluția procurorului nu poate fi atacată în fața instanței de orice persoană, ci numai de către „persoana vătămată precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate”.

Pe de altă parte, se constată că atât în plângerea penală cât și în cuprinsul declarației pe care a dat-o, ca și în plângerile adresate procurorului ierarhic și instanței, petentul se referă la evenimente istorice de amploare, relatează fapte și face referire la infracțiuni cu privire la care nu justifică un interes personal, fiind vorba despre un interes general.

Cu toate acestea, în plângerea adresată instanței, expune pe larg doar faptele care sunt în mod direct.

Pornind de la limitele de admisibilitate ale plângerii impuse de art.278¹ alin.1 C. pr. pen., Curtea va examina doar soluția dată de procuror raportat la faptele reclamate de către petentul Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian, descrise la pct. I 5 din ordonanța din 29.09.2010, așa cum rezultă și din plângerea penală formulată de petent la data de 4.08.2006.

Tot din considerente de limitare legală a controlului pe care instanța îl poate face asupra actelor efectuate de către procuror, Curtea nu va analiza legalitatea și temeinicia soluțiilor de disjungere și declinare a competenței dispuse prin această ordonanță.

Soluția de admitere a plângerii, de desființare a ordonanței și de reținere a cauzei spre rejudecare nu poate fi pronunțată, având în vedere că procurorul a dispus neînceperea urmăririi penale, situație în care nu a fost desfășurată prima fază a procesului penal, așa încât instanța nu se poate considera sesizată prin plângere, potrivit art.278¹ alin.8 lit.c C. pr. pen.

În acest sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia în interesul legii nr.XLVIII/2007.

Pe de altă parte, nu sunt îndeplinite nici condițiile prev. de art.278¹ alin.8 lit.b C. pr. pen. pentru a se putea dispune admiterea plângerii, desființarea ordonanței și trimiterea cauzei la Parchet în vederea începerii urmăririi penale.

Potrivit art.228 C. pr. pen., organul de urmărire dispune începerea urmăririi penale prin cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul dintre cazurile de împiedicare a acțiunii penale, prevăzute la art.10 C. pr. pen.

În speță, procurorul a constatat în mod justificat că sunt incidente disp. art.10 lit.g C. pr. pen. referitoare la intervenirea prescripției pentru unele din faptele reclamate, pentru celelalte fiind incidente dispozițiile art.10 lit.d C. pr. pen. întrucât respectivele fapte nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor invocate în plângerea penală.

În cuprinsul ordonanței atacate au fost expuse argumentele referitoare la împlinirea termenului de prescripție, procurorul analizând incidența acestor dispoziții în mod distinct, raportat la dispozițiile legale aplicabile și la perioada de timp în care au fost comise faptele, precum și la infracțiunile reclamate, diferențiindu-le în funcție de caracterul prescriptibil sau imprescriptibil al răspunderii penale.

Mai mult, se constată că, așa cum susține și petentul, procurorul a considerat că până la 22.12.1989, cursul prescripției a fost suspendat datorită regimului comunist, așa încât pentru infracțiunile pentru care se aplică prescripția răspunderii penale, termenul de prescripție a fost calculat de la această dată.

Argumentele de fapt și legale sunt corecte, întrucât până la 30.07.1969 erau supuse prescripției și infracțiunile contra păcii și omenirii, așa încât numai faptele comise după această dată și care corespund elementelor constitutive ale infracțiunilor contra păcii și omenirii, nu sunt supuse prescripției răspunderii penale, aceasta fiind singura excepție prevăzută de art.121 alin.2 C. pen., în varianta în vigoare la momentul comiterii respectivelor fapte.

În cazul tuturor celorlalte infracțiuni, în conformitate cu dispozițiile art.121-122 C. pen., termenul de prescripție este de maximum 15 ani, așa încât, fiind calculat de la 22.12.1989, s-a împlinit înainte de data de 4.08.2006, când a fost înregistrată plângerea penală formulată de către petentul Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian.

Din acest motiv, criticile referitoare la intervenirea prescripției datorită tergiversării cercetării sunt nefondate.

Pe de altă parte, se constată că nu sunt aplicabile dispozițiile art.124 C. pen. referitoare la prescripția specială a răspunderii penale (situație în care termenul de prescripție se prelungește cu jumătate din termenul legal), deoarece în cauză nu au operat întreruperi ale cursului prescripției ci numai suspendarea acestuia până în anul 1989, în condițiile art.128 C. pen., motiv pentru care procurorul a avut în vedere în mod corect că de la 22.12.1989 a început să curgă un nou termen care, după această dată, nu a mai fost întrerupt sau suspendat.

Nu există nici un temel pentru a considera că și după 1989 a fost împiedicat accesul liber la justiție, că petentul nu a avut posibilitatea de a formula plângere penală sau posibilitatea de a se adresa altor autorități competente, motivele invocate sub acest aspect în plângerea adresată instanței fiind nefondate.

De asemenea, după 1989 nu au intervenit întreruperi ale cursului prescripției, nefiind îndeplinite condițiile prev. de art.123 C. pen., potrivit cărora pentru a se întrerupe prescripția, este necesară îndeplinirea oricărui act de procedură care, potrivit legii, trebuie comunicat învinutului sau inculpatului în derularea procesului penal.

În cauza de față, petentul Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian a sesizat organele de urmărire penală abia în data de 4.08.2006, dată la care, așa cum s-a arătat, cursul prescripției răspunderii penale pentru infracțiunile comise după 30.07.1969, altele decât cele contra păcii și omenirii, era deja împlinit.

Referitor la aceste din urmă infracțiuni, despre care petentul susține că au fost comise după data de 30.07.1969, pentru care nu se aplică prescripția răspunderii penale, procurorul a constatat în mod corect că nu sunt întrunite elementele constitutive.

În ce privește infracțiunea de genocid, nu este îndeplinită condiția referitoare la situația premisă, deoarece în conceptul infracțiunii prev. de art.357 C. pen., trebuie să fie vorba despre o colectivitate, înțelesă ca o populație de sine-stătătoare, conturată geografic, istoric sau social, cum ar fi populația unei localități, a unei provincii sau a unei țări sau despre un grup caracterizat din punct de vedere național, etnic, rasial sau religios.

Faptele reclamate de către petent fac referire la acțiuni organizate de exterminare a unor categorii de persoane, fără a fi însă îndeplinite condițiile stricte ale normei de incriminare prev. de art.357 C. pen.

În ceea ce privește propaganda pentru război, se constată că subiect activ este statul, iar faptele comise după 30.07.1969 nu se circumscriu elementelor constitutive ale acestei infracțiuni prev. de art.356 C. pen., care incriminează „propaganda pentru război, răspândirea de știri tendențioase sau orice alte manifestări în favoarea dezlănțuirii unui război săvârșite prin grai, scris, radio, televiziune, cinematograf sau prin alte asemenea mijloace”.

În ce privește infracțiunile prev. de art.359 și 360 C. pen., acestea prevăd o condiție esențială, respectiv săvârșirea faptei în timp de război, condiție care de asemenea nu este îndeplinită în cazul faptelor reclamate de către petent.

Din același motive, nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.361 C. pen. sau cele ale art.25 rap. la art.357 C. pen. - care sancționează forme participative penale la infracțiunile contra păcii și omenirii, căci din moment ce nu sunt îndeplinite condițiile legale de incriminare pentru infracțiune în forma autoratului, aceleași argumente fundamentează aprecierea neîntrunirii elementelor constitutive și în cazul complicității, tănuirii sau favorizării la comiterea acestor infracțiuni.

În legătură cu celelalte infracțiuni invocate de către petent, altele decât cele contra păcii și omenirii, comise după anul 1989, procurorul a constatat de asemenea în mod justificat că nu există indicii pentru începerea urmăririi penale.

Așa cum rezultă din conținutul plângerii penale formulată de către petentul Ionițoiu I. Cicerone Aristotel Traian, faptele reclamate sunt descrise de o manieră extrem de generală, fără indicarea unor elemente particulare care să evidențieze suficiente date cu privire la împrejurările concrete în care au fost comise, de natură a facilita investigarea acestora.

Astfel, petentul a solicitat: „Pentru crimele comise după 1989, anchetarea și pedepsirea celor ce vor fi găsiți responsabili, în primul rând conducătorii instituțiilor regimului postcomunist: Guvern, Parlament, poliție, Servicii de informații, justiție, procuratură, arhive, televiziune și presă, în frunte cu Ion Iliescu și Petre Roman, pentru infracțiunea prev. de art.361 C. pen., săvârșită după 22 decembrie 1989, prin mijloace variate: blocarea justiției și a accesului la arhive, ascunderea adevărului și dezinformarea cetățenilor, amenințarea, insultarea și amenințarea celor care au încercat să declanșeze judecarea, folosirea de provocări și agresiuni a informatorilor, protejarea unor criminali ca

Nikolschi, Drăghici Crăciun, favorizarea îmbogățirii ilicite a responsabililor pentru vechile crime, în timp ce ultimele victime se stingeau din viață neconsolate și încărcate de acuzații necioidată demonstrate și caziere murdărite prin minciuni".

Pentru aceste fapte, petentul solicită cercetarea nu doar pentru infracțiunea prevăzută de art.361 C. pen., ci și pentru celelalte numeroase infracțiuni, evidențiate în cuprinsul ordonanței atacate.

Este adevărat că în plângerea penală, petentul i-a nominalizat pe Ion Iliescu și Petre Roman, însă aceasta nu afectează valabilitatea soluției pronunțată de procuror întrucât, așa cum rezultă din paragraful din plângere redat mai sus, indicarea acestora a fost exemplificativă și nici în cazul celor două persoane nu au fost oferite date concrete în legătură cu săvârșirea unor infracțiuni.

Indiciile comiterii unor fapte prevăzute de legea penală pentru care să nu fi intervenit prescripția nu au rezultat nici în urma efectuării actelor premergătoare, prin audierea unor persoane și depunerea la dosar a unui material documentar impresionant.

Față de cele reținute, constatând că nu există indicii privind săvârșirea unor infracțiuni sau, după caz, că pentru anumite fapte a intervenit prescripția răspunderii penale, în temeiul art.278¹ alin.8 lit.a C. pr. pen., Curtea va respinge plângerea ca nefondată.

Conform art.192 alin.2 C. pr. pen., va obliga petentul la 50 lei cheltuieli judiciare către stat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge, ca nefondată, plângerea formulată de petentul **Ionitoiu I. Cicerone Aristotel Traian** împotriva ordonanței din 29.09.2010, dată în dosarul nr.1304/P/2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Urmărire Penală și Criminalistică.

Menține soluția atacată.

Obligă petentul la 50 lei cheltuieli judiciare către stat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 29 mai 2012.

PREȘEDINTE,
Luciana Mera

GREFIER,
Viorel Boșeru

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA *911/2/2012*

Prezenta copie fiind conformă
cu originalul aflat în dosarul
acestei instanțe Nr. *3095/2/2012*
se legalizează de azi.

3-a anulat chitanța/foaia de vârsăm
în sumă de *48100,2*

GREFIER ȘEF,
[Signature]

